

Farvel efter 25 år som kirkesanger

Man løber ikke af pladsen i utide, når man tilhører kirkebetjeningen i Sparkær. I hvert fald er det en kendsgerning, at kirkesangeren, Evald Nielsen, Østervang 7 i Sparkær, på tirsdag d. 1. april har været ansat i stillingen i 25 år.

Men så skal det også være slut, mener han. Han har anmodet menighedsrådet om at blive løst fra bestillingen, og når han har sunget i kirken 2. påskedag, d. 31. marts, er der en anden, som overtager jobbet.

- Jeg vil komme til at savne kirkesangeren, men man må også lade de unge komme til, siger Evald Nielsen, som nu er 72 år. - Jeg har aldrig nogensinde været ked af at skulle op og synge i kirken om søndagen, jeg har aldrig taget min ferie, men kun enkelte fridage, og jeg har altid haft et fantastisk godt samarbejde med den øvrige kirkebetjening både før og nu, siger han.

Uden at ville fremhæve den ene frem for den anden kan man dog nok konstatere, at den tidligere organist ved kirken har Evald Nielsen især været på bølgelængde med. Det er nemlig hans kone, Anna Nielsen, som i over 44 år var organist i Sparkær, men måtte opgive bestillingen efter en trafikulykke i Zambia i 1983.

- Det har været en stor fordel, at hun kunne lære mig de salmemelodier, jeg ikke kunne i forvejen, og resultatet er da også blevet, at jeg kan synge de fleste af numrene i salmebogen, siger Evald Nielsen, og Anna Nielsen tilføjer med

et smil, at den eneste tid, hvor hun har kunnet råde over ham, var i kirken, for da var han nødt til at følge hendes tempo!

Evald Niensens debut som kirkesanger ved en begravelse var dog ikke helt uden problemer, husker han. Kirkesanger og præst går jo foran kisten ud til graven, men uheldigvis kom man ind på en forkert gang, så de, der bar kisten, måtte hoppe over hække og gravsteder for at komme frem til graven. - Efter den tid undersøgte jeg altid grundigt før begravelsen, hvor graven var kastet, fortæller Evald Nielsen.

Med til bestillingen hører også det at »synge ud« ved bisættelsen, enten i hjemmet eller fra sygehusets kapel, et job, som Evald Nielsen aldrig har taget penge for, selvom han egentlig kunne tilkomme det. Engang var han sammen med den tidligere præst i Sparkær, Otto Jørgensen, på Kjellerup sygehus for at synge ud. De skulle så køre i forvejen til Sparkær for at være klar til at tage imod ligtoget ved kirken. På hjemvejen blev de enige om, at der da vist kunne blive tid til en forfriskning i præstegården, inden kisten nåede frem. Men bedst som de sad og hyggede sig, begyndte kirkeklokken at ringe, og de kom for sent, men heldigvis havde Anna Nielsen klaret det hele ved kirken.

En anden begravelse husker Evald Nielsen også tydeligt. - Det var ved vintertide, og vi skulle hente kisten ved sygehusets kapel i Viborg, så jeg

fik en sneplov til at køre foran til Mønsted. Da jeg kom til Viborg, var følget kørt en anden vej til Sparkær, men jeg nåede da tidsnok frem. Det gjorde præsten imidlertid ikke. Han skulle komme fra Kopperup, og der var vejen spærret. Vi sang først et par salmer i kirken, men præsten kom stadigvæk ikke, og så foreslog jeg, at vi tog minde-sammenkomsten først og begravelsen bagefter. Sidst på eftermiddagen nåede præsten frem, men det var mørkt, inden begravelsen var færdig.

Kirkesangeren er en person, der må møde mennesker både i glæde og sorg, og det har Evald Nielsen altid forstået at gøre på en værdig måde. Han er altid i smoking ved alle kirkelige handlinger og mener selv, at man skylder de mennesker, som kommer i kirken, en nobel påklædning og fremtræden.

Med til arbejdet som kirkesanger hører også det at føre genparten af kirkebøgerne, et job, som Evald Nielsen altid har klaret med den fornødne påpasselighed og akkuratesse.